

— piespriet atbildētājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Attiecīgā Kopienas preču zīme: vārdiska preču zīme "RESTORE" attiecībā uz precēm, kas ietilpst 10. klasē

Pārbaudītāja lēmums: iebildumus noraidīt

Apelāciju padomes lēmums: apelācijas sūdzību noraidīt

Izvirzītie pamati:

— tiesību tikt uzklausītam pārkāpums, jo Apelāciju padome lēmumā atsaucas uz pierādījumiem, par kuriem prasītāja neesot informēta;

— Regulas (EK) Nr. 207/2009 ⁽¹⁾ 7. panta 1. punkta c) apakšpunkta pārkāpums, jo reģistrācijai pieteiktās preču zīmes gadījumā runa neesot par netieši aprakstošu jēdzienu attiecībā uz reģistrācijas pieteikuma aptvertajām precēm;

— Regulas (EK) Nr. 207/2009 7. panta 1. punkta b) apakšpunkta pārkāpums, jo reģistrācijai pieteiktajai preču zīmei esot vajadzīgā atšķirtspēja

⁽¹⁾ Padomes 2009. gada 26. februāra Regula (EK) Nr. 207/2009 par Kopienas preču zīmi (OV L 78, 1. lpp.).

Prasība, kas celta 2010. gada 2. septembrī — Duravit u.c./Komisija

(Lieta T-364/10)

(2010/C 288/108)

Tiesvedības valoda — vācu

Lietas dalībnieki

Prasītājas: Duravit AG (Hornberg, Vācija), Duravit SA (Bischwiller, Francija) un Duravit BeLux BVBA (Overijse, Beļģija) (pārstāvji — R. Bechtold, U. Soltész un C. von Köckritz, advokāti)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasītāju prasījumi:

— atcelt Eiropas Komisijas 2010. gada 23. jūnija Lēmuma C(2010) 4185, galīgā redakcijā, lietā COMP/39092 — vannas istabu iekārtas 1. panta 1. punktu un 2. un 3. pantu atbilstoši LESD 263. pantam, ciktāl tas attiecas uz prasītājam;

— pakārtoti, samazināt Lēmuma 2. panta 9. punktā prasītājam uzlikto naudas sodu;

— atbilstoši Tiesas Reglamenta 87. panta 2. punktam piespriet Komisijai atlīdzināt prasītāju tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasītājas vērsās pret Komisijas 2010. gada 23. jūnija Lēmumu C(2010) 4185, galīgā redakcijā, lietā COMP/39092 — vannas istabu iekārtas. Apstrīdētajā lēmumā prasītājam un citiem uzņēmumiem tika uzlikts naudas sods sakarā ar LESD 101. panta, ka arī EEZ līguma 53. panta pārkāpumu. Prasītājas pēc Komisijas uzskata ir bijušas turpinātas vienošanās vai saskaņotas darbības vannas istabu iekārtu sektorā Beļģijā, Vācijā, Francijā, Itālijā, Nīderlandē un Austrijā dalībnieces.

Savu prasību prasītājas pamato ar deviņiem prasības pamatiem.

Pirmajā prasības pamatā atbildētājam tiek pārņemts, ka tā nav uzrādījusi pietiekamus pierādījumus, lai pierādītu, ka prasītājas ir bijušas vienošanās par cenām vai citas konkurencei pretējas darbības dalībnieces. Komisija nav ievērojusi pierādīšanas pienākumu un prasības, kādas ir attiecībā uz LESD 101. panta pārkāpuma pierādīšanu, un procedūrā Komisijā uzlikusi prasītājam pārmērīgu pierādīšanas pienākumu.

Otrajā prasības pamatā prasītājas apgalvo, ka piedalīšanās produktu aptverošas Vācijas jumta organizācijas apgalvotajā "aizliegtas vienošanās sanāksmē" dēļ Komisija ir paredzējusi prasītājam atbildību par kopēju pārkāpumu attiecībā uz visiem produktiem, nepierādot tās piedalīšanos norunās par visiem produktiem. Attiecībā uz minēto, prasītājas apgalvo, ka Komisija Vācijas jumta organizācijā nepareizi un pārsteidzīgi, neievērojot konkrētos saimnieciskos un juridiskos apstākļus, ir kvalificējusi diskusijas par mērķtiecīgu konkurences ierobežojumu.

Turpinot prasītājas kā trešo prasības pamatu izvirza, ka Komisija nav pierādījusi konkurences pārkāpumus Vācijas sanitārās keramikas tirgū. Prasītājas šajā sakarā iebilst, ka Komisija diskusijas Vācijas keramikas profesionālajā organizācijā ir kļūdaini klasificējusi par vienošanos par cenām un mērķtiecīgu konkurences ierobežojumu un ka tā, izdarot nepieļaujamus apsūdzošus secinājumus no acīmredzami neatbilstošiem pierādījumiem, ir pārkāpusi prasītāju tiesības uz taisnīgu un objektīvu tiesvedību.

Kā ceturto prasības pamatu prasītājas apgalvo, ka tās nav bijušas vienošanās par cenām Francijā vai Beļģijā dalībnieces. Pēc prasītāju uzskata Komisija ir nepareizi klasificējusi diskusijas Beļģijas un Francijas keramikas organizācijās par vienošanos par cenām, kā arī ir nepareizi novērtējusi apgalvoto pārkāpumu ilgumu un tādējādi nepareizi piemērojusi LESD 101. pantu.

Piektajā prasības pamatā prasītājas apgalvo, ka Komisija norises armatūras, dušas nodalījumu un keramikas tirgū ir nepareizi kvalificējusi par vienotu un turpinātu pārkāpumu un tādējādi ir nepareizi piemērojusi LESD 101. pantu. Prasītājas šajā sakarā iebilst, ka nav izpildīti judikatūrā izstrādātie kritēriji, lai pieņemtu, ka pastāv vienots un turpināts pārkāpums.

Kā sesto prasības pamatu prasītājas apgalvo, ka ar procedūras pārmērīgo ilgumu un, nomainot visas personas Komisijas iekšienē, kas piedalījās lēmuma pieņemšanā, pēc mutiskas uzklaušanās, Komisija ir lēmumu ietekmējošā veidā pārkāpusi to tiesības uz aizstāvību un to tiesības uz noklausīšanos atbilstoši Regulas (EK) Nr. 773/2004 ⁽¹⁾ 12. un 14. pantam.

Septītā prasības pamata ietvaros prasītājas apgalvo, ka Komisija ir nepareizi pamatojusi naudas soda aprēķinu ar Naudas soda aprēķināšanas pamatnostādņem ⁽²⁾, jo šīs pamatnostādnes nav spēkā pēc Lisabonas līguma stāšanās spēkā attiecībā uz LESD 290. panta 1. punkta un Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 52. panta 1.punkta pārkāpumu.

Kā astoto prasības pamatu prasītājas apgalvo, ka Komisija ir kļūdaini aprēķinājusi soda naudu, jo Komisija nav ņēmusi vērā, ka apgalvotais prasītāju nodarījums ir mazāk smags, bet ir vienādi novērtējusi pārkāpuma smagumu visiem iesaistītajiem uzņēmumiem. Pēc prasītāju uzskata tas ir pretrunā personīgās atbildības principam.

Visbeidzot, devītā prasības pamata ietvaros tiek iebilsts, ka uzliktā naudas soda apmērs ir pretrunā samērīguma un vienādas attieksmes principam, jo prasītājas neesot piedalījušās nopietnākajos konkurences pārkāpumos.

⁽¹⁾ Komisijas 2004. gada 7. aprīļa Regula (EK) Nr. 773/2004 par lietas izskatīšanu saskaņā ar [EKL] 81. un 82. pantu, ko vada Komisija (OV L 123, 18. lpp.).

⁽²⁾ Pamatnostādnes naudas soda aprēķināšanai, piemērojot Regulas Nr. 1/2003 23. panta 2. punkta a) apakšpunktu (OV 2006, C 210, 2. lpp.).

Apelācijas sūdzība, ko par Civildienesta tiesas 2010. gada 22. jūnija rīkojumu lietā F-78/09 Marcuccio/Komisija 2010. gada 1. septembrī iesniedza Luigi Marcuccio

(Lieta T-366/10 P)

(2010/C 288/109)

Tiesvedības valoda — itāļu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzējs: Luigi Marcuccio (Tricase, Itālija)
(pārstāvis — G. Cipressa, avvocato)

Otrs lietas dalībnieks: Eiropas Komisija

Apelācijas sūdzības iesniedzēja prasījumi:

— katrā ziņā: pilnībā un bez jebkādiem izņēmumiem atcelt apstrīdēto rīkojumu;

— atzīt, ka pirmajā instancē celtā prasība, kuras rezultātā tika izdots apstrīdētais rīkojums, bija pilnībā pieņemama un tajā nebija neviens trūkums;

— galvenokārt: pilnībā un bez jebkādiem izņēmumiem apmierināt pirmajā instancē celtajā prasībā izvirzītos prasījumus;

— piespriest atbildētājam atlīdzināt apelācijas sūdzības iesniedzējam visus izdevumus un honorārus, kuri viņam radušies gan pirmajā instancē, gan šajā apelācijas tiesvedībā;